Moc odpušt□ní

By David Wilkerson

July 25, 2005 Odpušt□ní není jen jednorázový skutek, ale zp□sob života, který nás má dovést do všech požehnání v Kristu: „Já vám však □íkám: Milujte své nep□átele! Žehnejte t□m, kdo vás proklínají, konejte dobro t□m, kdo vás nenávidí, a modlete se za ty, kdo vás pomlouvají a pronásledují, abyste byli synové svého Otce, který je v nebesích“ (Matouš 5:44–45).

Podle Ježíše není odpušt□ní o tom, že si vybereme nebo zvolíme, komu bychom m□li odpustit. Nem□žeme □íci: „Tys m□ p□íliš zranil, tak ti neodpustím.“ Kristus nám □íká: „Nebo milujete-li ty, kdož vás milují, jakou odplatu máte? Zdaliž i publikáni téhož nečiní?“ (5:46).

Nezáleží na tom, kdo k nám m□že chovat zášť, kdo nás nenávidí. Jestliže se budeme snažit si to udržet, povede to k ho□kosti, která otráví každou stránku našeho života. Neodpušt□ní zp□sobí duchovní nouzi, slabost a ztrátu víry, což ovlivní nejen nás, ale každého v našem okruhu.

B□hem padesáti let své služby jsem vid□l strašnou devastaci v životech t□ch, kdo odmítli odpušt□ní. Jednou jsem vid□l muže, který padl mrtev v záchvatu ho□kosti, zp□sobené jeho odmítnutím odpustit. N□kdo ho urazil a on své zran□ní nikdy nepustil. Tak asi minutu kv□li tomu zu□il, svíral p□sti a jak byl tím vším zdrcený, jeho mrtvé t□lo se zhroutilo p□es st□l.

Ale také jsem vid□l úžasnou moc ducha odpušt□ní. Odpušt□ní m□ní životy, zp□sobí, že se otvírají nebeská okna. Napl□uje naše poháry duchovního požehnání až po okraj p□ekypujícím pokojem, radostí a odpočinkem v Duchu svatém. Ježíšovo vyučování o tomto p□edm□tu je velice specifické, a jestliže chcete p□ejít do této nádherné oblasti požehnání, potom v□nujte pozornost Jeho slov□m a chopte se jich.

1. Ochota odpustit druhým není u Boha žádná zásluhaJežíš nám □íká: „Odpustíte-li totiž lidem jejich proh□ešky, odpustí váš nebeský Otec i vám. Ale jestliže lidem neodpustíte jejich proh□ešky, pak ani váš Otec neodpustí vaše proh□ešky vám“ (Matouš 6:14–15). Nemylte se: B□h se tu s námi nedohaduje. On ne□íká: „Protože jsi odpustil druhým, odpustím já tob□.“ Nikdy si nem□žeme zasloužit Boží odpušt□ní. Jedin□ prolitá krev Krista si zaslouží odpušt□ní h□íchu.

Spíš nám tu Kristus □íká v podstat□ toto: „Úplné vyznání h□íchu vyžaduje, abys odpustil druhým. Budeš-li si držet jakékoli neodpušt□ní, potom jsi nevyznal všechny své h□íchy. Opravdové pokání znamená vyznání a zanechání veškeré zášti a nenávisti, uk□ižování každé stopy ho□kosti k druhým. Cokoliv menšího není pokání.“

Tohle jde ruku v ruce s jeho Blažeností ze stejného kázání: „Blaze milosrdným, nebo□ jim se dostane milosrdenství“ (Matouš 5:7). Ukazuje tu: Odpus□ druhým, abys mohl p□ijít do požehnání a radosti synovství. B□h potom na tebe m□že vylít projevy své lásky. Opravdu, když Ježíš □íká: „Milujte a žehnejte t□m, kdo vás proklínají, abyste mohli být d□tmi svého nebeského Otce“ (viz 5:44–45), □íká nám tím: „Ochota odpoušt□t je pravá p□irozenost Božích d□tí. Když odpouštíte, zjevujete Otcovu p□irozenost sv□tu.“

„Vy však milujte své nep□átele a konejte dobro… a neočekávejte nic nazp□t. Tehdy bude vaše odplata veliká a budete synové Nejvyššího, nebo□ on je laskavý i k nevd□čným a zlým. Bu□te tedy milosrdní, jako je milosrdný i váš Otec… Odpoušt□jte a bude vám odpušt□no. Dávejte a bude vám dáno. Míru dobrou, natlačenou, nat□esenou a p□etékající dají do vašeho klína. Jakou mírou totiž m□□íte, takovou vám bude zase odm□□eno“ (Lukáš 6:35–38).

2. Je nám p□ikázáno milovat naše nep□átelePodle Ježíše je nep□ítelem n□kdo, kdo nás proklíná, nenávidí, pomlouvá, zneužívá nebo pronásleduje (viz Matouš 5:44). Podle jeho definice nemáme nep□átele jen ve sv□t□, ale občas v církvi a možná i v hrob□.

Mluvil jsem s jednou k□es□ankou, která v sob□ léta nosila nenávist ke svému otci. Už dlouho byl mrtvý, ale ona mu nikdy nebyla schopná odpustit dlouhé roky, kdy ji zneužíval. Tohle zp□sobilo, že v ní velice rychle zako□enila ho□kost a ovliv□ovala celý její život. Její radost v Kristu byla umenšena a kdykoliv se modlila, zdálo se, že je nebe jako z bronzu. Pozd□ji její trápení ješt□ vzr□stalo, cítila v sob□ zvyšující se nepokoj.

Tak začala piln□ číst Boží slovo a Ježíšova slova v této pasáži ji usv□dčila. Pomalu se začala vzdávat veškeré své ho□kosti. Dnes tato žena chodí v oblasti požehnání, protože našla sílu v Kristu, aby odpustila svému otci. □ekla mi: „Odevzdala jsem toho ducha neodpušt□ní Pánu, a nedokážu vám popsat, jak veliká radost se v mém život□ uvolnila. Díky Bohu, že jsem poznala moc odpušt□ní.“

P□emýšlím o strašném zran□ní, které zp□sobuje rozvod, a ho□kosti, která ho následuje. Mnozí, kdo prošli rozvodem, □íkají, že je to horší než smrt, protože často m□ní d□ív□jší milence a p□átele v kruté nep□átele. Naše služba dostává truchlivé dopisy od k□es□an□ – muž□ a žen, jejichž partne□i opoušt□jí manželství, m□ní se v nenávistné, záštiplné lidi a pokoušejí se zničit to, co z rodiny zbylo.

Tohle jsou strašné, bolestné tragédie. Ale B□h nebere žádný ohled na skrývané neodpušt□ní. Jak často jste slyšeli tato mrazivá slova od n□koho, kdo prošel tragédií rozvodu: „Nemohu mu odpustit.“ „Ty v□bec nevíš, co ud□lala.“ „Mám pro to své d□vody.“ Ale žádná z t□chto v□cí nebude v Den soudu akceptována. A takové neodpušt□ní zavírá nebe i pro dnešní život člov□ka.

Podle Božího slova existují čty□i požadavky na úplné odpušt□ní:

1. Pavel nejd□ív nasti□uje dva požadavky pro odpušt□ní„Snášejte jedni druhé a vzájemn□ si odpoušt□jte, má-li n□kdo proti n□komu stížnost. Tak jako Kristus odpustil vám, odpoušt□jte i vy“ (Koloským 3:13, kurzíva moje). Shovívavost a odpoušt□ní jsou dv□ r□zné v□ci. Shovívavost znamená upustit od všech čin□ a myšlenek na pomstu. Jinými slovy □íká: „Neber záležitosti do svých rukou. Rad□ji snášej zran□ní. Slož tu záležitost a nech ji být, nevšímej si toho.“

Ale shovívavost není jen novozákonní pojem. P□ísloví nám □íká: „Ne□íkej: Jakž mi učinil, tak mu učiním; odplatím muži tomu podlé skutku jeho“ (P□ísloví 24:29). Mocný p□íklad tohoto napomenutí máme v život□ Davida.

V 1. Samuelov□, 25. kapitole nalézáme Davida v pomstychtivé zu□ivosti v□či h□íšnému muži jménem Nábal. David a jeho muži st□ežili n□kolik m□síc□ Nábalova ohromná stáda ovcí a za celou dobu si nevzali ani jednu ovci. Te□ David utíká od Saula, skrývá se se svými muži a jejich rodinami, jsou schoulení v jeskyni, hladoví. Tak David poslal n□kolik svých muž□, aby požádali Nábala, zda by jim mohl v□novat n□jakou ovci.

Ale Nábal se jim vysmál. □ekl: „Kdo je David? Není nic víc než slouha na út□ku.“ Když to David uslyšel, vjel do n□j vztek a p□ísahal: „Pomozte mi. To mu odplatím.“ Potom shromáždil 200 muž□ a mašíroval k Nábalovu táboru, aby ho zabil.

Ale Nábalova žena Abigail se o tom dozv□d□la a rychle zasáhla. Naložila svého osla jídlem a vyjela, aby Davida zadržela. Zastavila bojovníka t□mito slovy: „Nemsti se svou vlastní rukou, Davide. A□

Hospodin bojuje tvou bitvu. On bude jednat s tvými nep□áteli. Te□ vyčkej, m□j strpení, a tvá duše bude dál svázána v svazku živých u Hospodina, tvého Boha. Máš být králem v Izraeli. Ale jestliže se pokusíš sám sebe pomstít, dožiješ se zklamání.“

David poznal, že tato rada byla od Hospodina. Tak Abigail pod□koval a obrátil se zpátky. □ekl jí: „Zachránila jsi m□ p□ed tím, abych se pomstil vlastní rukou.“ Když krátce nato Nábal zem□el, chválil David Boha za jeho zásah: „Požehnaný Hospodin, kterýž hodn□ pomstil pohan□ní mého nad Nábalem, a služebníka svého zdržel ode zlého.“

David m□l ješt□ další p□íležitost pro snadnou pomstu, když našel svého pronásledovatele Saula spícího v jeskyni, v níž se David sám ukrýval. Davidovi muži na n□j naléhali: „Tohle d□lá B□h. Vydal Saula do tvých rukou. Zabij ho te□ a pomsti se.“ Ale David byl trp□livý, zdržel se, místo toho od□íznul kus Saulova od□vu, aby mohl pozd□ji dokázat, že ho mohl zabít. Takové moudré skutky jsou Boží zp□sob, jak zahanbit naše nep□átele, a to byl ten p□ípad, kdy David ukázal Saulovi jeho od□v. Saul odpov□d□l: „Spravedliv□jší jsi nežli já; nebo ty jsi mi odplatil se dobrým, já pak zlým tob□ jsem se odplatil“ (1. Samuel 24:17). Saulovo rozho□čené, k Davidovi nep□átelsky kruté srdce te□ roztálo.

Tohle je moc odpušt□ní: zahanbuje záštiplné nep□átele, protože lidská srdce nemohou porozum□t takové naprosto milující reakci.

2. Krom□ shovívavosti musíme ze srdce odpustitTe□ se dostáváme k odpušt□ní, které zahrnuje další dv□ p□ikázání: 1. milovat své nep□átele a 2. modlit se za n□. „Já vám však □íkám: Milujte své nep□átele! Žehnejte t□m, kdo vás proklínají, konejte dobro t□m, kdo vás nenávidí, a modlete se za ty, kdo vás pomlouvají a pronásledují“ (Matouš 5:44).

Jeden moudrý starý kazatel □ekl: „Jestliže se dokážeš modlit za své nep□átele, m□žeš d□lat celý zbytek.“ Zjistil jsem, že je to pravda, ve svém vlastním život□. Když se modlím za ty, kte□í m□ zranili, začne Kristus odstra□ovat moji bolest, moji touhu se bránit a moje t□lesné nutkání to oplatit. A když se modlím, vede m□ to k prosb□: „Pane, co bych m□l ud□lat, abych tento vztah op□t spravil?“ N□kdy m□ vede k tomu, abych zatelefonoval, napsal dopis nebo se s tím člov□kem sešel tvá□í v tvá□. Když ud□lám, co mi na□ídí, moje duše nasákne jeho pokoj.

Samoz□ejm□, že Ježíš nikdy ne□ekl, že odpustit bude jednoduchá v□c. Když p□ikázal: „Milujte své nep□átele,“ □ecké slovo pro „milujte“ tu neznamená „citový stav,“ ale „morální porozum□ní.“ Jednoduše □ečeno, odpustit n□komu není záležitost vyvolání lidských cit□, ale znamená to učinit morální rozhodnutí, že odstraníme nenávist ze svých srdcí.

P□edstav si hluboké zran□ní jednoho mladíka, který nám popsal sv□j život, když se hlásil na naši Biblickou školu. Jeho rodiče se rozvedli, když byl ješt□ hodn□ malý a on se svým bratrem byli dáni do péče matce. Potom, když mu byly čty□i roky, spakovala matka dva malé kuf□íky, dala je ven za dve□e a □ekla chlapc□m: „Už nikdy se nevracejte zpátky.“ Brat□i z□stali sed□t na obrubníku, zmatení a zran□ní. Nakonec p□išel otec a vzal si je. Po léta tento chlapec nenávid□l svou matku za to, že ho necht□la. Strávil roky v ho□kosti, neschopný jí odpustit.

Když mu pak bylo t□ináct, šel do k□es□anského tábora, kde p□išel k Ježíši. B□h tam k n□mu mluvil a □ekl mu: „Jestli své matce odpustíš a začneš se za ni modlit, já ji zm□ním.“ Začal se modlit a Pán pomalu m□nil jeho srdce v□či jeho matce. Začal ji milovat a b□hem šesti m□síc□ p□išla jeho matka ke Kristu.

Jsem p□eš□astný, že je tento mladík te□ zapsán v naší škole a chce se stát evangelistou mladých. Z první ruky zná neuv□□itelnou moc odpušt□ní.

3. Musíme se také naučit odpoušt□t sami sob□Pro m□ je tohle nejobtížn□jší část odpušt□ní. Jako k□es□ané pohotov□ nabízíme milost našeho Pána sv□tu, ale často ji velice tence rozkouskujeme pro sebe.

Uvažujte o králi Davidovi, který spáchal cizoložství a potom zabil manžela, aby sv□j p□ečin zakryl. Když byl jeho h□ích odhalen, David činil pokání a B□h poslal proroka Nátana, aby mu □ekl: „Byl jsi omilostn□n.“ Ale p□estože David v□d□l, že mu bylo odpušt□no, ztratil svou radost. Modlil se: „Dej mi slyšeti radost a pot□šení, tak a□ zpléší kosti mé, kteréž jsi pot□el… Navra□ mi radost spasení svého, a duchem dobrovolným utvr□ mne“ (Žalm 51:8,12).

Proč byl David stále tak znepokojený? Tento muž byl p□ed Hospodinem ospravedln□ný a m□l pokoj díky Božímu slibu odpušt□ní. Avšak, je možné mít své h□íchy vymazané z Boží knihy, ale ne ze svého sv□domí. David napsal tento žalm, protože cht□l, aby ho jeho sv□domí za jeho h□íchy neodsuzovalo. A David prost□ nedokázal odpustil sám sob□. Snášel te□ trest, protože si držel neodpušt□ní – neodpušt□ní namí□ené v□či jemu samému – a to je ztráta radosti. Víš, Pánova radost k nám p□ichází jen jako ovoce toho, že p□ijmeme jeho odpušt□ní.

P□ed lety jsem byl velice ovlivn□ný životopisem Hudsona Taylora, zakladatele China Inland Mission. Taylor byl jedním z nejúsp□šn□jších misioná□□ v historii, zbožný muž modlitby, který zakládal církve po celém rozlehlém čínském vnitrozemí. Ale po léta sloužil bez radosti. Byl sklíčený svými boji, mučil se tajnými touhami a myšlenkami nevíry. Ve své korespondenci se svou sestrou v Londýn□ se vyznával: „Sužují m□ myšlenky, které Pána nepot□šují. Bojuji tolik bitev ve své mysli a ve svém duchu. Nenávidím sebe, sv□j h□ích, svou slabost.“

Potom, v roce 1869, zažil Hudson Taylor revoluční zm□nu. Vid□l, že Kristus má všechno, co on pot□ebuje, ale žádná z jeho slz pokání v n□m nedokázala tato požehnání uvolnit. □ekl své sest□e: „Nevím, jak dostat všechno, co Kristus zaslíbil, do té své nádoby.“ Taylor poznal, že existuje pouze jedna cesta ke Kristov□ plnosti: skrze víru. Každá smlouva, kterou B□h s člov□kem uzav□el, vyžadovala víru. Tak se Taylor rozhodl, že svou víru roznítí, ale i toto úsilí se ukázalo marné. Nakonec, v jeho nejtemn□jší hodin□, mu dal Duch svatý zjevení: víra nep□ichází snažením, ale odpočíváním na Božích zaslíbeních. To je tajemství pro proniknutí do Kristových požehnání.

Te□ začal Taylor od□íkávat Ježíšovy sliby, znovu a znovu: „Z□stávej ve mn□ a poneseš ovoce.“ „Nikdy t□ neopustím a nikdy se t□ nevzdám.“ „I kdybys nev□□il, já z□stanu v□rný.“ Taylor p□estal napodobovat Krista a místo toho začal odpočívat v Ježíšov□ zaslíbení o neustálém spojení s ním. Napsal své sest□e: „B□h m□ vidí jako mrtvého a poh□beného u K□íže, na kterém za m□ Kristus zem□el. A te□ m□ vyzval, abych se vid□l tak, jak m□ vidí On. Tak odpočívám ve vít□zství, které pro m□ získala Jeho krev a spoléhám na to, že to tak je [počítám s tím]. Jsem schopný h□ešit tak jako vždy, ale te□ vidím, že Kristus je se mnou, jako nikdy p□edtím. Když své h□íchy rychle vyznám, v□□ím, že jsou mi okamžit□ odpušt□ny.“

Taylor odpustil sám sob□ h□íchy, které, jak □ekl Ježíš, už byly vrženy do mo□e. A protože spoléhal na Boží zaslíbení, mohl se stát radostným služebníkem, když všechny své starosti neustále vrhal na Hospodina. Tak je to, když my všichni vstoupíme do smlouvy s Bohem: jakmile odpočíváme v Jeho Slov□ k nám a spoléháme na Jeho zaslíbení.

Mám pro vás závěrečnou otázkuVěříš, že tvé hříchy z minulých let a měsíců jsou odpuštěné. Vyznal jsi je a přijal Boží zaslíbení odpuštění. Ale věříš v to samé ohledně včerejších hříchů? Podobně jako Hudson Taylor, vyznal jsi je rychle a věříš, že byly okamžitě odpuštěny?

Bůh nikdy nevkládá časový limit mezi moment našeho vyznání a Jeho odpuštění. „Kteréhokoli dne vzýval jsem tě, vyslyšels mne, a obdařils silou duši mou“ (Žalm 138:3). „Nezpomínejž nám dřevních nepravostí našich, rychle ať předejdou nás milosrdenství tvá“ (Žalm 79:8). Hebrejské slovo „rychle“ tu znamená: „Pošli nám své milosrdenství rychle, ještě teď.“

Řekni mi, jaká jsou tvoje rána? Probouzíš se s temným mrakem nad hlavou? Máš pocity viny a začínáš si okamžitě v duchu přehrávat své chyby? Je tvou první myšlenkou: „Jsem tak slabý a hříšný“? A takováto by měla být tvoje rána podle Božího slova: „Zpívejte Hospodinu, dobrořečte jménu jeho, zvěstujte den po dni spasení jeho“ (96:2). Boží milosrdenství jsou nová každé ráno. Takže bez ohledu na to, cos udělal včera, nebo dokonce právě v této hodině, pokud jsi to opravdu vyznal, je všechno pod očišťující krví Krista.

Jestliže věříš v jeho milosrdenství okamžik za okamžikem – jestliže Mu důvěřuješ, že je mnohem víc ochotný ti odpustit, než ty vyznávat – potom ráno povstaň a řekni ďáblovi: „Toto je první den odpočinutí mého života. Nechávám tyhle věci v minulosti – všechny své minulé hříchy, chyby a selhání – a dožaduji se dneška s novým začátkem. Dnes je den Hospodinova spasení!“